

τὸν πύσανταν τὸν συρρετὸν λυσίωνταν πελεμίων,
ὅπου γιὰ μᾶς τοὺς ἔτραπε τὸ Κεντρικὸν Τάγματον.

«Κι' ἄργι ὅταν ὄρθον ἔμειναν οἱ νυχτοπόραχοι
μὲ στόματα πινώντα,
κι' ἂν εἶχαν ὡς ἐπίσημοι τοῦ Δημοσίου γάτοι
τὰ νόμιμα προσόντα,
εἰς γῶσιν ὅπως εἴρομεν τὸν συνεδριάζονταν
πὺς τῶρα θὰ καταργηθῆ κι' ὁ νόμος τῶν προσόντων.»

»Φόλα ἴστους γάτους... ἄσ' κλειὲς καθ' ἕλα πλέον εἶσθε,
αὐξάνεσθε, πληθύνεσθε, καὶ γάτους μὴ ροβήσθε.
Χαρὶς ἴσθην ἀπροσδόκητον τοῦ Κορόνα σοφίαν
οἱ γάτοι γάδοι θὰ γενοῦν ἀπὸ τὴν ἀτραξίαν,
καὶ σείς ἐν ἡσυχίᾳ
θὰ πρῶγετε τάχιστα,
ποὺ κρύπτουν κάθε σοβαρὰν ὑπόθεσιν τοῦ κράτους,
ἐμπιστευμένη ἄλλοτε ἴστους δημοσίου γάτους.»

»Τοιαύτη διαλάλησι πληθούση: τῆς Βουλῆς
τῶν γάτων ὁ πολέμιος ὁ ποντικολιγῆς,
τὸ γένος δὲ τῶν ποντικῶν τὸ πονηρὸν κι' εὐτράπελον
τοῦ γεραροῦ Ποντίφηκος γεραιὸν τὰς θυσίας,
θὰ χρωσθῆ παντοτεινὰ ἴσθην Μπακρυπα Στακτοκάπελον
πᾶσαν ἀσφάλειαν ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας.

»Ναί, ποντικίνας προσφιλεῖς καὶ φίλοι ποντικοί,
φιλιάνθρωπος μὰς ἔσωσε κι' ἀβρά πολιτικῆ.
Μὰ πόσην τέρψιν ἐμελλε καθίει νὰ δοκιμάσῃ
ἂν ὁ Ποντίφηξ ἤθελε ἴσθ' αὐτίκα του νὰ κρεμάσῃ
ὅθ' ἔζωντανά ποντικίνα
ὡς εἶδος σκυλακάρηκι,
πρὸς ἐνοείην τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης του κι' εὐνοίας,
πεισμένων τοὺς γαμφώνυχας κι' ἀγρίους Παιουσιᾶς.»

(Εἶπεν αὐτὰ τῶν ποντικῶν ὁ γηραιὸς ποντικακρὸς
πρὸς ὄλους τοὺς ἀμύστακας καὶ τοὺς μουστακαλλήδες,
κι' ἔκ τῆς χαρῆς ἐπίταξε ἴσθ' ἡλιὰ ἡλιὰ σὺν Ἰκαρῶς,
κι' ἰσπρίγγισαν Κορόναρος πολλοὶ καπανταῖδες,
κι' ἴφροδος μὴ ροβούμενοι τῶν γάτων καὶ γατιῶν
ἐτρόχισαν τὰ δόντια των γιὰ φάγωμα χαρτιῶν.)

(Κι' ἐνθ' ὅτ' ἄρχεῖν πόντικοι ἴπδοσαν σοβαροὶ
ἔστρώσανε κι' ὁ Φασουλῆς ντυμένους Ἀρλεκίνους,
κι' ὡς μόνος ἀντιπρόσωπος τοῦ ποντικού Σουρῆ
μὲ μπαλαρίνας ποντικῶν ἐγόρεψε κι' ἐκείνος
πολλὰς μαζούρακας, πὰ ντὲ κάτρ, μπυστόν, συρτοῦς, καγκί-
κι' ἦταν νὰξικαρόι, ἴτα: κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλοια.) [λα.]

Ἐμβατήριον βαρβάτων κι' ἄδικα παυμένων γάτων.

Νιάου νιάου... σκηωθῆτε γάτοι, γάταις καὶ γατιῶ,
κι' ὄλοι πάρετε φωτιά.

Νιάου νιάου, κι' ὁ μεγάλος Κορόνογατος τοῦ κράτους
ὄλην τὴν οἰκονομίαν τὴν ἐρήμωσε στοὺς γάτους,
καὶ τὴν πίστωσιν τὴν πρώτῃν θὰ μὰς κόψη μὴ γιὰ πάντα
κι' ἀπ' ὄγοντα κι' ἐνενητὰ μὰς τὴν ἔκαψε σαράντα.

Μὰς ἔμπρὸς, ἂς νικουρίσων τόσοι γάτοι νηστικοὶ
καὶ ἴσθ' οὐ πείσμα τῆς Κορόνας ἂς γενοῦν Τρικουπικί.
Καθὸ γάτος Παιουσιᾶς ὑπερίφρον καὶ πονῶν
ἂς φωνάζῃ θεῶς ἴσθ' ὅριστι τρεῖς φορές τῶν Πατριῶν,
νὸ βλάθῃσαν ἄρον ἄρον ἴσθην περίστασιν αὐτὴν
π' ἀνακίειζον εἰς τὰς Πάτρας τὸν Τρικοῦπην Βουλευτήν.

Καὶ τῶρα σὺν ὑπάλληλοι Τρικουπικί παυμένοι
ἴσθ' ἀκαριμίδια τῶν σπητιῶν θὰ πρῶγεμα, καυμένοι,
κι' ἴσως προτοῦ γράματκα καθένας μὰς ἴσθ'
νὰ πάρομε τὸν ὄρομ μὰς κατὰ τὸν Φαληρέα,
καὶ τότε δὲν θ' ἀκούεται κανεὶς νὰ τραγουδῇ
ἀκατηγοροῦν τὴν γάτα μὰς καὶ τῆς λίνε γραίκα.»

Κλαίω μὲ μεγάλον πόνον μέγαν ἄνδρα τῶν συγχρόνων.

Δὲν εἶδασταξες, Τσουλή, ποὺ σ' εἶδῃξεν ἡ Γκουῦρα,
μὰ ἴσθ' ὅτ' ἔτελος τῆβρος σκουῦρα,
κι' ἂν μαγάλως ἐκτιμᾷς, ὅπως εἶπες, τὸ Κορόνι,
μὰ τὰ κῶρῳες καὶ σὺ,
καὶ χροῖ: νεκρῶν ληστών μὲ λυγμούς σὲ σαβανόνει
κι' εἶναι θλίψις περισθῆ.

ἴΩ περίλυπος σκία τοῦ Παππακρίστου ὄραμ
καὶ δεξιῶν θερμῆν ἴσθην συνάδελφον σου καμῆ...
σεῖς οἱ δύο Βασιλεῖς πεταροῦσαν ἀγριμῶν,
τοῦ Συντάγματος καρποὶ καὶ στολιδία τῶν Ρωμηῶν.

ἴΕπισε φαρδύς πλατύς μὲ τὸν Τάτην καὶ Τεμπῆλ
κι' ὁ Γουκυράς ἀσπασμόν μ' ἴνα δάκρυ του σοῦ στείλῃ...
τέτοιο ζῆλα καὶ τέτοιο πᾶλ, ποὺ τὸ ἔζηλευαν Ζαρκαδῖα,
ὄτους λόγ' ὅτ' ἀνοικτὰ μὲ τὸ ἀκότωμα λαγκάδια.

Κλαίει τραυλοῦ καὶ βουαῖ, κι' εἶναι κρέμα λυγῶν ὄλοι
τέτοια ὄξα ληστρικῆ νὰ τὴν θάψῃ μῦρο βόλι...
τῶνεμ σου τὸ κοσμεὶ πλαιῶν ἠρώων φῆμη,
γαίαν ἔχαις ἐλαφρῶν κι' αἰωνία σου ὁ μήμη.

Λοιπὸν πρὸς ὄλους εἶδων ἀγγέλλομεν κρυφίαν
πὺς κι' ὁ Μαντζάκος, ἄριστος ἴσθην γελοιογραφίαν,
μὲ τὰς λαμπράς του τὰς γραμμάς, ζωῆς καὶ τέχνης πλήρη,
ὅπου τὰς βλίπει καὶ γελᾷ κι' ὁ μάλλον κακομοίρης,
μῖσα ἴσθ' ἄλλας του δουλειᾶς καὶ τῆς πολλὰς σκοτούρας
θὰ κἀνη καὶ γιὰ τὸν «Ρωμῆρ» συχνὰ καρικατοῦρας.

Τὸ πανόρη παλληκαίρι, ὁ Κωστῆς Αἰγερινός,
κατ' αὐτὰς ἰσπεφανῶθη ἐπιτεθῆ καὶ φρωταῖς
μὲ τὴν κόρην Ἀλεξάνδραν τοῦ γνωστοῦ Καλαμποκιδῆ,
προικισμένη μὲ κανένα τῆς νιότητος στολιδῖ,
κι' ὁμορφῶς εἶπαν ὄλοι κι' ἄγνωστοί των καὶ γῶστοί:
εγετὰ χαρὰ ἴσθην Ἀλεξάνδρα, γιὰ χαρὰ καὶ ἴσθην Κωστῆ.

ἴΣτὰ Πατήσια μῆς ἴσθου Φίσιερ τὴν παλὰ τὴν μυταρῆ...
ὅπου μὰς φορὰ γίνονταν χαλασμός καὶ φασαρία,
ὁ Ζυβεπῶς ὁ Κλαῖν κάνει τῶρα μῦρα πρώτης,
ποῦ τὴν πίνει μονορούρι κάθε πούρος Ζυβεπῶτης.
ἴΕκεῖ μέσα μῆς ἴσθ' ὁ νέο λευκοῦδατο περιδῶλι
δὲ τὸ θίλων ἴσθ' ὅριστι ὄλοι,
καὶ φαγιὰ ζιστὰ καὶ κρυὰ γιὰ στυμάχους ἐλαφροῦς
καὶ ὄροσιζονται μὲ μῦρας σπινθηρίζοντας ἀφροῦς.